

γνώστω τόπο τῶν πλουσιωμένων μετανάστων. Σορευμένη μούρη, χρυσά δόντια, χατήρι καθένο, γραφάλλο στό ἓνα πέτο, σήμα Ἑλληνοαμερικανοῦ στό ἄλλο—σημαιοστάσιος! Ὡ, γιές! Ὁσίμου! καί τὰ τουαίτια. Τρία μαγαζιά στή Βοστώνη, δολάρια καταθεμένα στήν Ἐθνηκή, ρολοὶ στό κωματώδες τὸ χροῖοῦ νὰ βαρῆ τῆς ὄρας, κομπιὴ μὴ διαμαρτυρῆσθε στὶς τρέσες γιὰ τὴ νύφη, ὅλα σωστά καὶ ἔξακαθωμένα. Μιὰ γυναῖκα τοῦλετε καὶ ἔθετε νὰ τὴ βοηθῆ στὸν τόπο του. Μὰ δὲν τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὸ χωριό. Ἀπὸ τὴ χώρα τὴν ἔβλεπε, καὶ μάλιστα φηγοῦσά. Ἐκάθισε λοιπὸν στό καλύτερο ξενοδοχεῖο. Ἐδίωξε σὺν πριγκίπισσας, ἔδωσε γιὰ τ' Ὀργανοτοξοφεῖο καὶ τὸ Νοσοκομεῖο, τότε γράφανε μιὰ—δὲν στὰ ντόπια φύλλα καὶ γίνηκε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας.

«Ὁ δημογένης κύριος Δημήτριος Παπαθανασόπουλος, ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τζῆμ Πάπας, παύσιμος ἀπὸ τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας μίγας ἐργοστασιαρχῆς εἶδὼν λαχαρολαστικῆς, ὁ διακριόμενος πάντοτε διὰ τὰ πατριωτικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα, κλπ. κλπ.»

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὁ Τζῆμ Πάπας ἐπῆρε σβάνια τῆς γειτονίης καὶ τῆς ρουῆς, ψάχνοντας νὰ βοηθῆ τὴ νύφη. Ροιδοῦσε, κοιτάζε, διάλεγε, μὰ δὲν τοῦ ἄρεθε καμμιὰ. «Ὅμως σὺν ἀντίφρασε μιὰ μέρα τὴν Ἀγγελικοῦλα σὸν ὑπακόμω, στὰβηκε ἀποσοδωμένος, ἔγκυοντι! τὴ βοήθησε!» εἶπε μέσα του.

Κεῖνη τὴν ὥρα, ἡ Ἀγγελικοῦλα πότιζε τῆς γαρονφάλης τῆς, καὶ καθῶς περνοῦσε γὰρ ὁ Ἀμερικάνος, λίγοι κομποὶ τὸν ἔβλεπε πάνω του. Ἡ κοπέλλα κατέβηκε γρήγορα στήν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε!...

Ὁ Ἀμερικάνος ἔβγαλε τὸ καπέλο του, γράφτηκε μαγεμένος. Ἡ ὀδοματόνιστή ὁμορφιά τῆς τὸν ἐξήττησε καταπέλα... Πῆγε ὡς τὴ γωνία τοῦ δωματίου, ἔσαναγώρισε, κοινοστάθηκε... Χι, αὐτὴ ἦταν τοῦθελε.

Καὶ ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἰδίαν μέρα, ὁ Τζῆμ Πάπας ἐνηγοῦσε μὴ γρηγοῦσα Ἄμερικανὸν—φουὶ στήν. Μαζέφει σάντομα τῆς πληροφῆρας του, καὶ ἔσκαρε πῆγε ἴσως σὸν πατέρα τῆς Ἀγγελικοῦλας. Χωρὶς περιστροφῆς, τοῦ εἶπε: «Ἐμένα ὁ Τζῆμ Πάπας, ἔχω μεταλλάξει ντόλλως τὸ σῆμα εἰσόδου. Θέλω τὴν κόρη σου».

Ὁ κομπολόγος ὁ Σεφλιούδας τάχισε, ζατίστηρε. Ἄν ἔβλεπε ἂν ἔβλεπε νὰ γελῶσι ἢ νὰ κλάψη.

— Πῶς; Τί;... Στάσσο, βρε παιδί μου... αἰγά—αἰγά... Ἀληθῆ, ἐγὼ δὲν ἔφερο... Νὰ ροτῶσι καὶ τὴ μάνη τῆς... νὰ τὸ πῶρε καὶ τῆς ἰδίας... Μὰ γιὰ βιάσασα τίσο, παδάκα μου... Κάτσο, ζάτσο... (Καὶ χιτωροῦσε τὸ παλαμάκι! Μιζάκι!... φέρε μεγάλατα!...)

Ὁ Ἀμερικάνος δέχτηκε τὸ τρατάριον, κοβῆντις πῆσαν καλύτερα τὴν ἐσπῆσι—δὲ μ π ἔ ρ ι ν ε ς, ὅπως ἔλεγε ὁ Τζῆμ—καὶ χροστῆσαν, γιὰ νὰ ἔσαναγώριον τὴν ἄλλη μέρα. Καὶ ὁ Γιάννης πῆγε γρήγορα σπῆτι νὰ φεῖν τὸ μεγάλο χατήρι.

Ὅτε ἡ μάνη τῆς Ἀγγελικοῦλας, οὔτε ἡ ἰδίαν τῶν κομῶν μὴ ἀδυνασία, Ἡ ξενιτιά ἐθιόσασε τῆς δύο ἀλοῦσες γυναῖκες ψυχῆς ποὶ εἶχαν ἀφροσύνη ἐκεῖ στή σκά, σὺν τὰ βαρολοῦσῶν τὸν Κάστορο, καὶ τὰ τῶρα ἔρχεταν κείνος ὁ ξενιόμενος μὲ τὰ χρυσά δόντια νὰ ξεφουῖσῶ τὸ ἓνα καὶ τὸ πῆ γῆρα, μαζαῖα, σπὸν ἄλλο κόσμο, γιὰ μὴ!

Ὅμως νὰ ποὶ σηλοῖσθε βοητὸ ἢ Κανὴ Γνώμη, τὸ μωροτόμο τέρας, καὶ τοὺς ἡμοιομοῖους τ' αὐτὰ! Συγγενεῖς, φίλοι, γειτόνοι—ὅλοι σμειθολάτρες. Κοίτα, κοίτα! κῆσανον χαρῶν γαῖσσο! Κι' ὅλοι κοιτάζαν τὰ χρυσά δόντια τοῦ ἐπιφθῆμον γαιτροῦ καὶ καλοτῆξαν τὴν τρυφὴν ἀμείλα μὸς τῆς ἔπεσε τέτοιο λαγῆ. Τὸ βέβαιον εἶνε πὸς ἡ Ἀγγελικοῦλα δὲν εἶχεσσε ἀνταπαθητικὸν ὄνθρωπον αὐτόν, ποὶ τὴν ἔμελλε μὲ τὴν ἐπιθυμῶν. Ἡ μάνη τῆς ποὶ τὸν κωδῆντισε μιὰ—δὲν φρεῖς, τὸν εἶπε καλόνομο καὶ γλυκοῖσματο. Κ' ἔτσι, μιὰ βραδιά, ὁ Σεφλιούδας, ζάτω ἀπὸ τὴ μωροῖα τοῦ Ροικωνοῖσῶν, ἀνάμεισε σὲ δνὸ πατριάκι κῆσι, ἔδωσε τὴ συγκατάθεσιν του.

— Τόκα τὸ χέρι, τὸ λαιμὸν! Ἡ Ἀγγελικοῦλα εἶνε δική σου!...

«Ὑστερ» ἀπὸ ἓνα μῆνα γίνηκε καὶ ὁ γάμος. Γίνηκε μὲ θόρυβο, μὲ ἐπισημότητα. Γιάντησαν ἄνι μόνον οἱ συγγενεῖς, μὰ καὶ ὅλη ἡ γειτονία. Ἐβίανω σὸν τροπέρι, ἦσαν καὶ ἐγὰτ σινάδεσσοι τοῦ Σεφλιούδα μὲ τὰ ὄργανα τους, πῆσαν στήν ἄλλη χωρὶς νὰ τοὺς περμένη, καὶ ἄξασα ἄξασαν ἓνα μῆς θρημειντοῦ, ποὶ ροῖσθε ὁ τόπος. Ὁ Σεφλιούδας ἐθινοοῖσῆσαν πῆρε καὶ αὐτὸς τὴν κλασάδορα του, καὶ ἀνταποκρίθη ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς σκάλης μὲ φουσομένη μάνουλα, φροσῶντας μῆσα σὲ ὄργανο ὅλη του τὴν εὐτυχία.

Ὁ σ ν ἄ δ ε λ φ ο ἰ ἀνέβησαν ἐπάνω, καὶ ὡς σὸ ποῦ καὶ γαῖοιανε τὸ πελοδοῖ... *

«Ὑστερ» ἀπὸ δεκατέντε μῆρες, οἱ νιοπάντροι ἐτοιμάστηκαν γιὰ τὸ ὑπερογενεῖο ταξίδι τους. Συγγενεῖς καὶ φίλοι τοὺς ξεπροβόδωσαν σὸν πατόρι. Ἡ Ἀγγελικοῦλα ἦτανε λαμπρῆνὴ ποὶ ἄφηνε τὸν τόπο τῆς, τοὺς γονιοῦς

τῆς, μὰ ὡς τόσο στηριζότανε μὴ ἡμοιομοῖον σὸν μπράσο τοῦ ἀνδρατόμο ἐκείνου, ποὶ ἦταν μιὰ γερὴ θῆλη καὶ τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ ἡ Ἀγγελικοῦλα τὸν ἀκολοῦθοῦσε ἥσυχ, στήν καινούρια τῆς ζωή.

Ἡ μάνη σοφούγγιζε τὰ μάτια τῆς, καὶ ἔλεγε τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο, νὰ μὴ μᾶς ξεγάστετε, παιδιά μου, καὶ νὰ μὴ ξεφῆρετε σιγά καὶ γρήγορα νὰ μᾶς ἐξθετε μὲ τὸ χέλι, καὶ ὅλο τοὺς ἀγκάλασε καὶ τοὺς φιλοῖσθε, ποτε χαϊδεύοντας τὰ χεῖρα τῆς νύφης καὶ ποτε τῆς πλάτης τοῦ γαμπροῦ.

Μὰ ὁ Σεφλιούδας, προσπαθοῦσε νὰ σταθῆ ἄντρας, ντοῦρος. Σφῆριζε, τάχα ἥσυχος, εὐχαριστήμενος, ἀφιόριζε μιὰ μ ἄ ρ τ σ ι α τ φ ι ο μ φ ἄ λ ε. ὅμως ἡ ψυχὴ του ἕτερε... Καὶ κοιτάζε τὸν Κόρφο πέρα, τὴ θάλασσα, ποὶ μαυρολογοῦσε καὶ μοῖραγῆσε σὸν μυστήριον τῆς νύχτας. Κοίταζε τὸ πέλαγος τὸ ἀτέλειτο, ποὶ θὰ τοῦπαινε σὲ λίγο τὴν Ἀγγελικοῦλα του—ἴσως γὰ πάντα...

Κι' ὅταν ἀποχωρητιοῖσῆσαν καὶ βῆσαν ἐξω, καὶ τὸ πατόρι σαλπῆσθε, οἱ δύο γοῦοι στᾶθησαν στήν προκειμῆ καὶ κοιτάζαν ὄρα πολλὰ, βαρῆ λαμπρῆνὴ, ἀμύλητο, ὅς ποὶ τὰ φῶτα τοῦ πατοριῦ μῆζοναν, μῆζοναν, χᾶθρον, σὺν ἄπασα ἱστορία σὸν πηχτὸ σκοτάδι καὶ στήν ἀπεραντοσύνη... Γέωο τους βοῦζε ὁ θαλασσινὸς ἀέρας... Ἄδεν τοὺς ἔκανε καρδιά νὰ ξεκολλήσῶν... *

— Πᾶμε; εἶπε καμια φορὰ ὁ πατέρας.

— Πᾶμε... στῆναξέ μ' ἐγκαρτήρη ἢ μάνη.

Καὶ ἔσαναγῶνε τὸ δρόμο μὲ τὸ ἔξομο σπῆτα τους. *

Μαζὸ μὲ τὴν Ἀγγελικοῦλα φερουῖσασε καὶ ὅλη ἡ χαρὰ ἀπὸ τὸ ἄλλοτε εὐτυχημένο σπῆτικο τοῦ μοιχαῖντη. Ἀδειανὸ τὸ κλουβί, τὸ ποῦλι φηγοῦσῶ... Οἱ δύο γέροι πηγαυοῦσῶσαν μῆσα στῆς ἀλόφωρες κῆμαρες σά σπῆς—καθε κομῶντα τους γρεῖς γέωο σ' ἔδειχνε ποὶ ἦταν ὁ παντοτεινὸς τους κῆμας.

Στὴν ἀρχὴ, ὁ Γιάννης δὲν ἔβλεπε ν' ἀφήσῃ μοναχὴ τὴ γυναῖκα του. Ἐρχότανε κορὶ σπῆτι, τρώγανε, κοιθῆντιάζαν γιὰ τὴν ξενιτεμένη, καὶ ἔπειτα κορὶς—κορὶς πλαγῶσαν. Μὰ καὶ πλαγῶσαν, πάλι γιὰ κείνη μῆλοῦσαν, ὡς ποὶ κωδᾶζόντανε πῆ καὶ τοὺς ἔπαινε ὁ ἄντρος.

«Ἄλλοτε πάλι ἡ γυναῖκα πῆγανε νὰ πλαγῶσι πρῶτη καὶ τότε ὁ Σεφλιούδας ξεκορῆσθε τὴν κλασάδορα τὸν ἀπὸ τὸ χατήρι καὶ καθῆσανε, μονάξες τῶρα, νὰ παῖθῃ κατὶ, μιὰ παθητικὴ ἄρια, ἢ κατὶ τέτοιο.

Ἐπᾶσε μὲ ὀσνησθῶν τὸ φῶς, ἔπαινε μοιχαδοῦρα στὰ μάσσο, ἔπειτα φῶσας δυνωτότερα, καὶ οἱ νότες φηγοῦσῆσαν σὸν σκοτάδι, σὺν τρομαγμένῃς νυκτερῆς, ἀλαφρῆς, ἔξενιτονον ἀπὸ τὴν ἀνοχὴν μετακοπῆσῶ, γιὰ νὰ οσορῶσῶν πέρα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀφρομένη θάλασσα, νὰ ταξιδεῖσθῶν μὲ τὸν βορῆα τὸ κῆμα... *

Ἐπᾶσε μὲ πᾶθος, μὲ τὰ μάτια βοηγομένη, ζωοῖς νᾶχῃ πῆ τὴν Ἀγγελικοῦλα του νὰ τὸν ἀκομπα νῆσθῃ στήν κῆμα. Κι' ὅσοι τὸν ἀκούων, ἔλεγαν:

— Ὁ Γιάννης ὁ Σεφλιούδας, ποὶ πάντοσε τὴν κόρη του μὲ τὸν Ἀμερικάνο... Τυχεροῦς ἄνθρωπος!...

— Ἄν τῶξερῶ, βρε γυναῖκα, πὸς θὰ μᾶς κοῦσῆτε τόσο, οὐ θὰ τὴν ἔδινα... εἶπε κάποτε ὁ Σεφλιούδας, μὰ ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν ἄμειρε νὰ συνεζῆσθῃ.

— Μὴ βαρῆζοῦσῆσθε, χριστιανὲ μου!... Μὴ γρουσοῦκῆνεῖς!... Τὴν εὐχὴ μᾶς νᾶχῃ τὸ παιδάκι μᾶς ἐκεῖ ποῦσῶνα!...

Κι' ἀλήθεια, οἱ εὐχῆς τὸν γονῶν σιντροφῆσαν τὴν Ἀγγελικοῦλα στήν καινούρια τῆς ζωή. Τὸν ἔστειλε τόνα πάνω στᾶλλο γράμματα πανετικὰ, λαχταρισμένα. Καὶ τοῦς ἔλεγε πὸς ὅλα τους πᾶνε καλά, πὸς οἱ δουλειῆς τοῦ Τζῆμ προζοῖσθῶνε φῆνα, πὸς ἔκανε καὶ ἄλλο μαγαζί, πὸς ὅλο γι' αὐτοὺς μῆλᾶς, καὶ πὸς σὲ λίγα χρόνια θᾶθῶνεν νὰ ἔχῶσῶν σὸν τόπο πλοῖσῶν. Ἡ καὶ κορὴ ἄρχισε μάλιστα νὰ τοὺς στέλνῃ ποτε—ποτε καὶ κανένα πακέδα, σφηνωμένο μέσα σὸν γράμμα, ὅπως τὸ μαργαριτῶ ποὶ στρεῖδι του.

Ἡ μανουῖλα ἔλεγα ἀπὸ τὴ σφηνῆσθῆ τῆς, καὶ ὁ Σεφλιούδας ἔπαινε τὸ γράμμα, τᾶφῆθε σὸν κόρφο του, νὰ τὸ διαβάσῃ τὸ βράδι στῶς πὸ γκαρδικῶς του φίλος, σὸ Φούλια τὸν κλαυεῖτο; νὰ ποῦ, σὸν Κοντοβῆσῶν τὸ γκαργῆσῶσῶ, καὶ στῶς ἄλλους τῆς Μπάντ. Οἱ φίλοι πῆναν τὸ κῆμασῶ τους, ἀκούσῶνε τὰ γομῶμένα τῆς Ἀγγελικοῦλας καὶ τὴν εὐτυχῆσαν.

— Μορὲ τῆχ! ἔλεγε ὁ Φούλιας... Ἄχ, νᾶννε ὁ Θεὸς καὶ γιὰ τὴν Κατῆνα μου!...

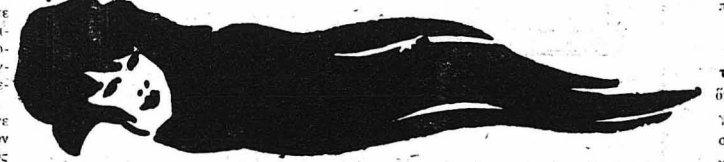
— Μπού! τῆχῃ ρουνοῖ! Μπού! σμῆλῆσῶνε δορεβῶδῶκα ὁ Κοντοβῆσῶ, σὰ νὰ χτεῖσῶσε μιὰ τὴ γκαργῆσῶ, Στὴν ἕγειά τῆς, τὸ λοιπὸ! Μπού!

— Στὴν ἕγειά τῆς!

Ὁ μῶσες πηγαυοερχόνταν ὄρες ἀλόφωρες, καὶ ὅταν τέλος ἡ παρῆα χᾶλασε, καὶ ὁ Σεφλιούδας κινωοσε νὰ πᾶθῃ σπῆτι του, ἢ βενετανῆνὴ πετροκόκαλα τῆς

...Ὅλα πᾶνε καλά, ἡ δουλειῆς τοῦ Τζῆμ προζοῖσθῶνε, τοὺς ἔγραφε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. P.

Παρ' όλα τα αξιομίματα, τους τίτλους και επισήμους κύκλους, το ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν της περι ούδ' ο λόγος υπερεκλεκτής κριτικής, είνε ή διαιρητική έλλειψις του σνομαισμού. Όταν ένα βράδυ κάνατε στην παρτίδα ενός περιζήτητου ξενοδοχείου της είνε μετ' αμά καρία: — Έσείς ποί έχετε τόσες χάρες, τόση κομψότητα, είνεμοφία, σαριτωμένα ομάλια, άν σάς έλπιε να είνετε καί τόσο σπιταθτική καί άφελής, άν έδωκε ή μοίρες από το πρόνομό μου καμιά από τις άφορητες —Σνόμυς. Καί εκείνη άπάντησε με την διακρίνουσαν αυτήν γοητεία: —Μά αυτή είνε ή περιουσία μου καί θέλετε να μοι την λάσετε! Μέου σ' αυτή την απάντησι φανερώνεται ή είνεγενική ψυχή της άξιαγάτης Αθηνάιας. Η φροσύνοια της, ή προσωποποίησης του Έμμαν-Έτς, ή σιλονέττα της, έμφρόνητος χάρους, το ντίσμο της, αέ τους καθ' αυτός ο Παριζιανισμός, ή αντροφία της ρομψιέτια σάν σαιάνια.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μερικά τραπέζια μαριζέ προχθές βράδυ είνε την ταράτσα του κ. καί της κ. Γ. Μαζιά. — Διακρίνουσιν τόν Νουάοζην καί την κ. Ν. Τριζούπη, τόν Στρατηγόν καί την κ. Αντ. Παύλη, τόν κ. καί την κ. Κ. Τσαυδάση, την κ. Μ. Σακοφάρον, κ. καί κ. Κ. Μεταξά, την κ. Κατοκιγιάννη, την κ. Α. Τσουκαλά, την κ. Καίτη Παγκάλου, την δια Φωτογραφούλου, τόν Γραμματέα της Πολωνικής Πρεσβείας κ. ντε Ρουσσέ, τούς κ. κ. Α. Μισζάκ, Αδόκωρη, Γ. Τριζούπη. — Εύχάριστη γοητευτική έσοπίσι την Κυριακή είνε το «Σεσίσι». — Την ώρα του γεμιάτου ή μεγάλη ταράτσα άσφαιρικά πλήρης από κόσμο άγνωστο καί γνωστό. — Στο ζώλλι πηγαίνουσιν αί κατοικοείντες είνε το ξενοδοχείον με φορέματα ως επί το πλείστον βραδινά καί μικρά μαντά βελούδινα. — Αρχιτέτες παρουσιάζονται με φορέματα άπογευματινά έμμοιμε καί μικρές με ταγιέρ καί εμπερές. — Ένα φροσάτατο σίνολον από μαύση ζωζέττα, το φρέμα καί το μαντό από βελούδο με άσπρη έμμίνα, μετρέ μαύρο είνε της δις Μ. Αμοιραδάκη. — Έτακοιλουσθε χορός καί προσέρχεται καί άλλος κόσμος, μεταξή των οποίων όλίγιστα κερία καί δεσποινίδες έν της κοσμικής κλίμας. — Είνε το χορευτικό τεράριον πλέον είνεμοφές ήσαν ή δις Μαίρη Παναγιωτοπούλου έξ Άλεξάνδρειας, — με μπλέ—σέλ φρέμα καί καπέλλο— ή άδελφή της κ. Μπερτίς —γοητευτικά μάμα— ντιμένη κομψοτάτα, ή δις Αφρονίδη με έμμοιμε πράσινο, ή κ. Σαρογιάννη με έμμοιμε μπλέ—ροζέ, ή δις Μπεριέλα Μιταράση με άσπρα, ή δις Κυριακίδη με μπλέ καί έμμοιμεσίν ού χρώμα ρομψινιού, τόσο καλά συνδυασμένη με την έντονη μελαγχρονάδα της. — Χαριτωμένες εμμίναίσις ή δις Άνδροάδη με έμμοιμε μπλέ—σέλ, ή δις Χέλην με ρομψιανιά ζωζέττ. — Μιά σιλονέττα πού έξωχορίζε, ή δις Σταύρον με έμμοιμε καί μαύρο καπέλλο. — Μεταξή των παρεφρεθέντων κ. καί κ. Μάγκον, κ. καί κ. Γουναμάχη, κ. καί κ. Χέλην μαύρο καί άσπρο σίνολον, ή κ. Δροσοπούλου, κ. καί δις Άγγελόπου, κ. καί δις Μεταξά, ό κ. Κόρνος, ό κ. Τούτσος, κ. καί κ. Ηοσία μπλέ—σέλ, δις Νικόλαον κομψοτάτη με άσπρο καί πράσινο έμμοιμε, κ. καί κ. Γεωργιόπουλου, κ. καί κ. Σωριάτη έξ Άλε-

γεωνιάς ήταν άτελείωτη, ή άμύδιμη... —Μωρέ... γιατί την κάνατε... τόσο ψηλή; φωτιστε τόν έαυτό του ό Σερφλούδας. — Πάλη ήπες, Γιάννη! τότε μάλλον ή γυναικα του. — Έ... όπλασή καί τί...;... δύο ποτηράκια με... τούς φίλους... γιατί τό καλά χαμάρια, γινούκα... δικαιολογιότανε ό Σεφλούδας. (Τό τέλος στο προσχές)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

Επιστολές ποιητικές, επιστολές έξμνηντικές, επιστολές... φλογερές, επιστολές έρωτικές... επιστολές πεγές καί έμμοιμες, προτάσεις γέμου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΒΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03) ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσοτερικού δι' έν έτος Δρχ. 150 Η Έξωτερου δι' Άγγλίας Μια Έλλάμνος 80 Η Άμερικης δολλάρια 6. καί δι' άλλην την Άφρικήν καί Βελγικόν Κογκό έτηρία συνδρόμη Σελίνια 30. Αί επιστολαί καί τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν Έβιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 3. ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: Έν Άμερικη Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A., έν Αίγυπτο: Σουάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καί έν Βελγικόν Κογκό ό κ. Γεώργ. Αντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo - Belge. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δις την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται, οί ενδιαφερόμενοι.

Ξανδροείας χαριτωμένη με έμμοιμε μπλέ, δις Κανιάου, κ. καί κ. Κ. Άλεξάνδρη με κόκκινο έμμοιμε, ό κ. καί ή δις Ηοσία με ροζ, κ. καί κ. Άχ. Κύρον, κ. καί κ. Κυριαξή, ό κ. Κορφοσ, κ. Ζεβουδάκης, κ. Δεληγοργής, ό κ. Μελάς, δις Ίωαννίνη θαυμασία σιλονέττα με τσιουάττα γαμψοειμένη με βολάν πού έπτεγεν είνε μάζου από ζωζέττ ερός—φράνς.

—Σε στενότατον συγγενικόν κύκλον έτελειόθησαν οί γάμοι της δις Αιλής Πετροκογιάννη μετά τού κ. Κ. Βάσσου. —Θαυμασία ή έμμίναίσις της κόρης με άσπρη κομψοτάτη τσιουάττα καί πέλλο από ζεαίσιες δαντέλλες. —Γέρο από την κόρη ήνα μαγευτικώς άνθρον από λουλούδια ή φροσές καπέλλες, δις Τσορζόλε, δις Νου. Πατάου, ή κομψιλισ κας άντεμοιάξελ ντ' όννης Α. Βάσσου καί Μελίτα Πετροκογιάννη καί οί νεαροί κ. κ. Α. Έμμιανινόνδης, Γ. Ηανάς καί Λόνης Πατάου.

—Η οικοδόσσινα έφρε κομψοτάτη τσιουάττα μετ' έμμοιμοσίν μπλέ καί είνεχτο τούς κεκλιμένους με ζεαίσιου άβρότητα. —Παρεφρεθόσαν Άρχηγός Έπτελιών κ. καί κ. Γ. Ηανά με τσιουάττα θαυμασία μαύρη μοσσοειμένη, με έμμοιμοσίν πράσινο καί ερός, ό Στρατιγός καί ή κ. Καλλινονη, κ. καί κ. Πατάου πού είνε μορφή με σία τσιουάττα έμμοιμε άρζαν, κ. καί κ. Παύλου Πετροκογιάννη κομψοτάτη με φροσάτατον σίνολον, κ. καί κ. Βάσσου, ό κ. Γ. Βάσσου, κ. καί κ. Καλλινονη με ροζ, κ.τ.λ.

H MONTAIN

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΓΕΜΟΝΩΝ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κάποτε ό Γάλλος είνεγενής, δις Λοξέν, ό οποίος έμμεν στην αούή του Λουδοβίκου ΙΔ', ήθε ό οημι με τόν βασιλέα, έπιδι ή τελευταίος δέν έπραγματωσίσις χάσινα ύπόσχεσι του, καί έσπασ το έψφος τω μαρσάτι τω λέγοντας: —Δέν θέλω παιά να ύπηρετώ ένα βασιλέα πού άθετεί τούς λόγους του!

Τότε ό έλποτικός μονάρχης πέταξε το σιζιττερο του κάτω, λέγοντας κα' αυτός:

—Όιτ' εγώ θα δεχτώ να με κατηγορήσιν πατέ ότι προσέβουλα έναν είνεγενή της ύπηρεσίσις μου!...

Καί άμέσως έσπασσε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσίσι του.

ΕΥΛΙΝΟΙ ΓΑΜΟΙ!

Στην Άμερικη, έκτός των άργυρών, χρυσών, σιδηρών, κ.λ. γάμου, ύπόσχου καί ού... ζέλλου, οί όποιοι γιορτάζονται κάθε πέντε χρόνια. Κατά την έορτή, οί προσκεκλημένοι ύποχωρούνται να φέρουσιν στο είνεχτες ζεύγος άλλος ένα κούτσουρο, άλλος ένα ζευγάρι καί ούτω καθεξής.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΣΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Στο σημερινό μας ζέφωλλο δημοσιεύουμε την εικόνα του ήρωος του Μεσολογγίου Καυκάλη. Για τόν Καυκάλη καί την άνατίναξ της περιτιδοποθήσις του Μεσολογγίου γοηθικως έκτενός σέ παραγοιμένο φύλλο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ καλή τιμή καμιά ήμερολόγια φιλολογικά, λογοτεχνικά, δημοκλοπαδικά, κ.λ. κ.λ., καθώς καί Καζιμιάς πρό του 1900 έκδοθέντας. Γράματέ' μας: «Μπουκέτο», Δέκα 7—Αθήνας.